

Arrest

nr. 256 582 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wat de minderjarige betreft (bijlagen 20 en bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 20 maart 2019 elk een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun respectievelijke zus en tante met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 16 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 16 oktober 2019 dienen de verzoekende partijen elk een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 14 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en bevel tot terugbrenging wat de minderjarige betreft.

1.3. Op 16 juli 2020 dienen de verzoekende partijen elk een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 26 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wat de minderjarige betreft. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwerving van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [V.]

Voornamen: [C.P.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.07.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar zus [V.G.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2017

- kadastrale attesten MI-GLIS dd. 29.04.2019, 24.05.2019 en 12.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene minstens tot op datum van het attest dd. 12.12.2019 geen onroerende goederen bezat in Suriname

- verklaringen dd. 24.04.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden

- overschrijving dd. 15.01.2019 vanwege de referentiepersoon

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - april 2019

- bewijzen lidmaatschap dd. 17.05.2019 Liberale Mutualiteit Oost-Vlaanderen op naam van betrokkene en haar beide kinderen

- attest dd. 23.04.2019 waaruit blijkt betrokkene en haar beide kinderen tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te [B.]

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd 20.03.2019 en/of 16.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 16.09.2019 en/of 14.04.2020 Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor mei - juli 2020
- verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd 20.08.2020 op naam van de referentiepersoon en derden
- geactualiseerde attesten dd. 24.08.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar gezin op datum van het attest geen financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Beveren

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd 16.09.2019 en 14.04.2020."

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene met in de weg staan. Immers betrokkene behoort met tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel met zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

De in hoofde van de tweede verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, die op 16.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornamen: [Y.I.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 16.07.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar tante [V.G.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Sunname [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2017
- kadastrale attesten MI-GLIS dd 29.04.2019, 24.05.2019 en 12.12.2019 op naam van haar moeder
- verklaringen dd 24.04.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van haar moeder
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden
- overschrijving dd 15.01.2019 vanwege de referentiepersoon
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - april 2019
- bewijzen lidmaatschap dd 17.05.2019 Liberale Mutualiteit Oost-Vlaanderen op naam van betrokkene en haar moeder/broer
- attest dd 23.04.2019 waaruit blijkt betrokkene en haar moeder/broer tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te [B.]

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd.20.03.2019 en/of 16.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 16.09.2019 en/of 14.04.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor mei - juli 2020
- verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 24.08.2020 op naam van de referentiepersoon en derden
- geactualiseerde attesten dd. 24.08.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar gezin op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Beveren

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd 16.09.2019 en 14.04.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort met tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt

betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden met aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Ook de aanvraag gezinshereniging van de moeder en de broer van betrokkene werden negatief afgesloten. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”

De voor het minderjarige kind genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is verder gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16 07 2020 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornamen: [J.R.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 16.07.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde [V.G.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’*

Echter, de aanvraag gezinshereniging van [H.J.R.] overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van [V.C.] werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd 26.11.2020 op naam van [V.C.].

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”

Het bevel tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan aan [V.C.P.]
geboren te [...], op [...]
van Surinaamse nationaliteit,
verblijvende te [...],
bevel gegeven de genaamde [H.J.R.],
geboren te [...], op [...],
van Surinaamse nationaliteit
verblijvende te [...]
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL zie motivatie bijlage 20 dd 26.11.2020

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2* van de wet van 15 12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarde immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Er mag verwacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van zijn moeder, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvragen van de moeder en zus van betrokkene werden negatief afgesloten met een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het Unierecht".

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekers hun aanvraag steunen, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken hebben voorgelegd.

Zo hebben verzoeker om te beginnen maar liefst 22 bewijzen van geldverzendingen in het verleden voorgelegd (stuk 5).

Verwerende partij aanvaardt deze geldverzendingen niet omdat ze gebeurden aan een ‘derde’. Doch 19 van de 22 geldverzendingen gebeurden rechtstreeks aan de zus van eerste verzoekster en de referentiepersoon, en 3 anderen aan andere familieleden. In het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging werd bovendien een verklaring gevoegd waarin op eer wordt verklaard door deze zus dat de geldverzendingen bedoeld waren om aan te wenden voor het levensonderhoud van verzoekers.

Daarnaast legden verzoekers tevens het bewijs voor van het feit dat de referentiepersoon de betaling van de huurwaarborg van hun woonst in België op zich heeft genomen (stuk 6). Dit stuk heeft inderdaad betrekking op de situatie in België, doch toont wel aan dat de referentiepersoon verzoekers nog steeds financieel steunt/onderhoudt en dat verzoekers dus nog steeds ten laste zouden zijn van haar moesten zij moeten terugkeren naar Suriname.

Verzoekers hebben met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze bewijsstukken van het ten laste zijn (in het verleden en in België). Gelet op het feit dat verzoekers in het land van herkomst onvermogen zijn (zie infra), waren verzoekers wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De 22 (!) voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekers hun inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekers.

7.

Daarnaast hebben verzoekers ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvermogen waren.

Zo legden zij om te beginnen verschillende attesten voor waaruit blijkt dat eerste verzoekster geen onroerende goederen heeft in Suriname (stuk 7). In het kader van de vorige aanvragen aanvaardde verwerende partij deze attesten niet omdat ze enkel betrekking zouden hebben op de periode nà het

verlaten van Suriname. Doch het meest recente attest spreekt duidelijk over 'vanaf de geboorte'. Verdere motivering ontbreekt nadien door verwerende partij, waardoor men mag stellen dat dit aspect van de onvermogensdood wordt aanvaard.

Daarnaast legden verzoekers verklaringen voor vanwege de Surinaamse Belastingdienst waaruit blijkt dat eerste verzoekster in de jaren 2017 en 2018 (en dus vlak voorafgaand aan de komst naar België) geen belastbare inkomsten heeft genoten (stuk 8).

Eenzijdig aanvaardt verwerende partij dit bewijs niet omdat het enkel betrekking zou hebben op 'zuivere' inkomsten en er dus niet kan worden uitgesloten dat eerste verzoekster andere vormen van inkomsten heeft genoten.

Dergelijk argument is natuurlijk nonsens!

Om te beginnen stelt het attest zeer duidelijk dat het betrekking heeft op inkomsten uit: arbeid, ondernemingen, roerend kapitaal, onroerende goederen, periodieke uitkeringen en onverdeelde boedels; het attest is dus allesomvattend! Bovendien is het nogal evident dat een officieel document vanwege een nationale belastingdienst louter officiële inkomsten vermeldt (op een Belgisch aanslagbiljet is dit trouwens ook het geval).

Eerste verzoekster kan van de Surinaamse autoriteiten gewoonweg géén ander document verkrijgen; het betreft hét officiële document met die bewoordingen. Van haar gaan verwachten dat zij het aspect van 'geen inkomsten' nog op een andere manier gaat bewijzen, is verwachten dat men het bewijs levert van iets dat niet bestaat en dit is compleet onredelijk.

Deze verklaringen dienen dus aanvaardt te worden!

Anderzijds aanvaardt verwerende partij dit bewijs niet, omdat eerste verzoekster nog officieel gehuwd is. Het gegeven dat men nog officieel gehuwd is, neemt evenwel een reeds jarenlange feitelijke scheiding niet weg! Indien men effectief een gehuwd gezinsleven zou onderhouden, waarom dan ten laste zijn van de referentiepersoon en naar België komen om een gezinshereniging met deze te doen?

Verzoekers hebben met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname, onvermogen waren en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekers bijgevolg hun onvermogensdood niet zouden hebben aangetoond, quod non (verzoekers verwijzen naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij noch inkomsten, noch onroerende goederen hadden) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 9). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekers herhalen dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensdood in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekers over geen enkele vorm van inkomsten beschikken, noch over onroerende goederen én dat zij dit op afdoevende wijze hebben aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekers onvermogen waren in Suriname en hierbij ten laste zijn van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 10).

[...]

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu hebben verzoekers, aan de hand van de geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel worden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kunnen voorzien en aldus onvermogen zijn in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Daarnaast hebben verzoekers ook aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoekers effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches referentiepersoon (stuk 11);

- Attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen geen financiële steun genieten (stuk 12);

- Bewijzen lidmaatschap ziektekostenverzekering op naam van alle betrokkenen, inclusief de kinderen van de referentiepersoon (alle kosten op dit punt worden dus gedekt) (stuk 13).

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoekers al jaren ten laste zonder enig probleem.

Dit aspect wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

10.

Tot slot werd tevens de vaderlijke toestemming gevoegd m.b.t. de kinderen van eerste verzoekster (stuk 14). Het betreft de toestemming om samen met moeder naar België te komen om alhier een procedure gezinshereniging te doorlopen.

Ook dit punt staat niet ter betwistingen.”

2.2. De bestreden weigeringsbeslissingen zijn gestoeld op dezelfde motieven en overwegingen, zodat er geen onderscheid tussen deze beslissingen dient te worden gemaakt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij kennis hebben van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de bestreden weigeringsbeslissingen ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissingen ten grondslag liggen, doelen zij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partijen aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.5. De verzoekende partijen dienden elk een aanvraag tot gezinshereniging in, waarbij zij zich beriepen op hun hoedanigheid van *“ander familielid”* van hun zus/tante met de Nederlandse nationaliteit zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.6. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 en C-380/07, *Angelidaki e.a.*, punten 197 en 198, HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48; en HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerking-treding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een

burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” of “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.7. Het staat niet ter betwisting dat de verzoekende partijen op 16 juli 2020 voor de derde maal een aanvraag hebben ingediend voor een verblijfskaart als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie, in functie van de Nederlandse zus/tante. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen tegen de voorgaande weigeringsbeslissingen van 16 september 2019 en 14 april 2020 geen rechtsmiddelen hebben aangewend. Zij hebben ervoor geopteerd om elk een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en om het bestuur aan de hand van nieuwe bewijsstukken uit te nodigen tot een hernieuwd inhoudelijk

onderzoek in het licht van het geheel van de voorliggende gegevens en het bestuur zo te overtuigen zijn eerdere standpunt alsnog te wijzigen en hen het verblijf toe te staan.

Wat de voorgelegde documenten betreft, wordt in de bestreden weigeringsbeslissingen van 26 november 2020 gemotiveerd als volgt:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2017
- kadastrale attesten MI-GLIS dd. 29.04.2019, 24.05.2019 en 12.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene minstens tot op datum van het attest dd. 12.12.2019 geen onroerende goederen bezat in Suriname
- verklaringen dd. 24.04.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden
- overschrijving dd. 15.01.2019 vanwege de referentiepersoon
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - april 2019
- bewijzen lidmaatschap dd. 17.05.2019 Liberale Mutualiteit Oost-Vlaanderen op naam van betrokkene en haar beide kinderen
- attest dd. 23.04.2019 waaruit blijkt betrokkene en haar beide kinderen tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te [B.]

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 20.03.2019 en/of 16.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 16.09.2019 en/of 14.04.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor mei - juli 2020
- verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 20.08.2020 op naam van de referentiepersoon en derden
- geactualiseerde attesten dd. 24.08.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar gezin op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Beveren

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 16.09.2019 en 14.04.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.8. De verwerende partij heeft dus geoordeeld dat de bij de derde aanvraag voorgelegde bijkomende stukken niet van aard zijn dat deze afbreuk kunnen doen aan de reeds gedane (determinerende) vaststellingen in de eerdere weigeringsbeslissingen.

Zoals de verzoekende partijen zelf ook aangeven, hebben de stukken die bijkomend bij de derde aanvraag werden voorgelegd enkel nog betrekking op het bewijs dat de referentiepersoon beschikt over voldoende inkomsten om de verzoekende partijen effectief ten laste te kunnen nemen. Deze handelen niet over de kernvraag inzake het te leveren bewijs van het 'ten laste zijn', met name of de verzoekende partijen in het land van herkomst actief werden ondersteund door de referentiepersoon in België en of zij waren aangewezen op deze ondersteuning om in hun levensonderhoud te voorzien gelet op hun sociale en economische toestand in dit land. Evenmin werden hiermee bijkomende stukken voorgelegd die erop kunnen wijzen dat de verzoekende partijen in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon. Het bestuur kon dus in redelijkheid oordelen dat de bijkomend voorgelegde stukken inderdaad niet van aard waren om alsnog het vereiste bewijs te kunnen leveren. In deze omstandigheden blijkt dus ook niet dat de verwerende partij op dit punt een volledig hernieuwd inhoudelijk onderzoek in het licht van het geheel van de voorliggende elementen had moeten doorvoeren.

2.9. Wat betreft de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst, wijzen de verzoekende partijen op de 22 bewijzen van geldverzendingen in het verleden die zij voorlegden waarvan 19 aan een andere zus/tante en 3 aan andere familieleden, op de eerder voorgelegde verklaring van deze andere

zus/tante dat de geldverzendingen waren bedoeld voor hun levensonderhoud, op de eerdere betaling door de referentiepersoon van de huurwaarborg van hun woning in België, op de verschillende attesten uit Suriname dat zij er geen onroerende goederen hebben en op het stuk van de Surinaamse belastingdienst dat zij in de jaren 2017 en 2018 geen belastbaar inkomen hadden. De verzoekende partijen zijn van mening dat zij bijgevolg op alle vlakken en op alle mogelijke manieren hebben aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname én nadien, onvermogen en financieel afhankelijk waren van de referentiepersoon. Zij stellen dat de verwerende partij geen behoorlijk onderzoek heeft gevoerd en de bestreden weigeringsbeslissingen heeft genomen zonder rekening te houden met alle relevante gegevens.

Al de voormelde stukken die volgens de verzoekende partijen aantonen dat zij van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon, lagen reeds voor bij de eerdere verblijfsaanvragen en werden in de eerdere weigeringsbeslissingen reeds besproken en weerlegd. Nu de verzoekende partijen in dit verband bij hun aanvraag geen nieuwe relevante stukken hebben voorgelegd, kon de verwerende partij volstaan met een verwijdering naar de eerdere weigeringsbeslissingen. De verzoekende partijen kunnen niet redelijkerwijze verwachten dat de verwerende partij een andere beoordeling maakt van de reeds voorgelegde stukken, zonder dat nog bijkomende elementen werden voorgelegd en waar de verzoekende partijen trouwens niet in beroep gingen tegen de eerdere beslissingen. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat een door hen voorgelegd stuk of gegeven ten onrechte nooit in de beoordeling is betrokken of is onderzocht.

Inzake de voorgelegde geldstortingen heeft de verwerende partij in de eerdere weigeringsbeslissingen reeds geoordeeld dat deze niet kunnen worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn, omdat deze geldstortingen niet aan de verzoekende partijen werden gedaan. Het gaat immers om stortingen van de referentiepersoon aan derden, met name andere familieleden. Inzake de eerder voorgelegde verklaring waarin hun andere zus/tante in het land van herkomst stelt dat de overgemaakte bedragen werden gebruikt om de verzoekende partijen te onderhouden, stelde de verwerende partij vast dat dit niet meer is dan een loutere bewering. Het stuk inzake de huurwaarborg in België werd evenmin aanvaard als voldoende bewijs, omdat de verzoekende partijen moeten aantonen van in het land van herkomst ten laste te zijn.

De verzoekende partijen betwisten niet dat de referentiepersoon geen stortingen aan hen heeft gedaan. Zij houden evenwel vol dat deze gelden wel degelijk waren bestemd om te voorzien in hun levensonderhoud, zoals verklaard door voormeld ander familielid. De Raad wijst erop dat het evenwel niet kennelijk onredelijk is van het bestuur om geldstortingen die niet rechtstreeks aan de verzoekende partijen werden gedaan en waarvan aldus de ware aard niet kan worden vastgesteld, niet te aanvaarden als een bewijs van actieve ondersteuning door de referentiepersoon in het land van herkomst en dat een loutere verklaring op eer door het familielid dat deze gelden ontving niet vermag hier anders over te doen oordelen. Er ligt geen enkel (objectief) begin van bewijs voor dat de gelden daadwerkelijk ter beschikking werden gesteld van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen brengen vervolgens nog een kritiek naar voor inzake de beoordeling in de eerdere weigeringsbeslissingen omtrent de voorgelegde bewijzen van onvermogen in het land van herkomst. Gelet op de voorgaande vaststelling dat geen enkel (objectief) begin van bewijs voorligt dat de gelden daadwerkelijk ter beschikking werden gesteld van de verzoekende partijen, blijkt evenwel in geen geval dat deze kritiek kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissingen. Zelfs indien de verzoekende partijen met de neergelegde stukken het bewijs van onvermogen in het land van herkomst zouden kunnen leveren, blijkt niet dat dit enkele gegeven kan volstaan om het bewijs te leveren van het ten laste zijn in het land van herkomst, zonder bewijs van een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Immers moet ook steeds het bewijs zijn geleverd dat de verzoekende partijen voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van de referentiepersoon, en niet van overheidsinstanties of bijvoorbeeld de echtgenoot van de eerste verzoekende partij (zie verder). Deze kritiek moet dan ook niet verder worden onderzocht, gelet op de eerdere en niet weerlegde vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben kunnen aantonen dat zij actieve steun hebben genoten van de referentiepersoon. Bovendien weerleggen de verzoekende partijen de eerder door het bestuur gedane vaststelling niet dat de eerste verzoekende partij nog gehuwd is in Suriname en nergens uit blijkt dat de echtgenoot/vader niet in een inkomen voor zijn gezin voorzag tot de komst van de verzoekende partijen naar België, zoals vastgesteld door de verwerende partij in haar eerdere beslissingen. De verzoekende partijen wijzen thans op een reeds jarenlange feitelijke scheiding van de echtgenoot/vader, maar zij duiden niet waaruit precies kan blijken dat zij in Suriname, en dit voorafgaand aan het vertrek naar Europa, niet langer samenleefden met de echtgenoot/vader. Andermaal betreft het dus niet meer dan loutere beweringen.

2.10. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen niet aangeven te betwisten dat zij geen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, en dit van in het land van herkomst.

2.11. Waar de verzoekende partijen ponereren dat zij in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten hebben aangebracht die hun aanspraken rechtvaardigen, is dit betoog niet meer dan hun eigen beoordeling van de zaak waarmee nog niet wordt aangetoond dat de bestreden weigeringsbeslissingen getuigen van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling. Zoals blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissingen, heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken onder de loep genomen, maar geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat zij, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

2.12. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

2.13. Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.14. Waar de verzoekende partijen in de hoofding van hun middel verwijzen naar een schending van *“het Unierecht”*, wijst de Raad erop dat zij niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kunnen verwijzen. In zoverre de verzoekende partijen de schending wensen aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partijen tonen dit evenwel niet aan. Zij voeren evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij zich nog rechtstreeks kunnen beroepen op de schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, of van enig ander niet nader geduid artikel van deze richtlijn. Nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partijen, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, kunnen zij ook geenszins worden gevolgd in hun betoog dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zou worden miskend.

2.15. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit enkele arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.16. In de uiteenzetting van het middel brengen de verzoekende partijen nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play. Nergens duiden zij evenwel concreet waarom volgens hen de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf zijn genomen met miskenning van deze beginselen. Er is dan ook geen sprake van een ontvankelijk middel in zoverre een schending van deze beginselen wordt aangevoerd.

2.17. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging.

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers herhalen hieromtrent het volgende:

[...]

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissingen zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekers.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekers niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in hun privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. Bovendien speelt hier tevens het hoger belang van het minderjarige kind.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers gescheiden dienen te leven van de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

3.2. In zoverre de verzoekende partijen andermaal de schending aanvoeren van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in de bestreden bevelen duidelijk de juridische en feitelijke gronden worden weergegeven op basis waarvan deze zijn gegeven. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo kan in de bevelen op eenvoudige wijze worden gelezen dat de verzoekende partijen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat het legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij geeft aan de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon te betwisten. Zij motiveert dat de verzoekende partijen volwassenen zijn van wie mag worden verwacht dat zij een leven kunnen opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Zij benadrukt dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt zij, ook geen sprake van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in België, noch van enig medisch probleem.

In het bevel tot terugbrenging in hoofde van het minderjarig kind wordt eveneens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het verstrijken van het legaal verblijf in België. Ook in deze bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een medische problematiek in hoofde van het minderjarige kind. Hij wijst erop dat het gezin vrij is om zich samen elders te vestigen. Zij motiveert dat er mag worden verwacht dat het minderjarig kind, in gezelschap van de moeder, een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. De verwerende partij wijst erop dat de verblijfsaanvragen van de moeder en zus evenzeer negatief zijn afgesloten en deze gezinsleden bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Uit het onderzoek van het dossier blijkt ten slotte, volgens de verwerende partij, niet dat het minderjarig kind aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De verzoekende partijen geven weliswaar aan dat zij de motiveringen niet afdoende vinden, maar maken met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hen niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissingen hebben geleid zodat zij met kennis van zaken kunnen beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissingen op te komen. De voorziene motiveringen, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. De verzoekende partijen duiden ook niet dat enig aspect dat hun situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motiveringen niet afdoende zouden zijn.

Nu de door de verzoekende partijen in het kader van hun aanvragen tot gezinshereniging met de referentiepersoon voorgelegde stukken reeds zijn besproken en weerlegd in de (eerder) genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan ook niet worden ingezien waarom hieromtrent nog specifiek diende te worden gemotiveerd in de bestreden bevelen. De verzoekende partijen kennen de motieven waarom hen de gezinshereniging in België niet wordt toegestaan, met name omdat niet blijkt dat zij, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, en weten reeds hoe het bestuur tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden bevelen zijn gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten zijn tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat het legaal verblijf in België is verstreken. Zij beroepen zich evenwel op ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ om te stellen dat de verwerende partij niet zomaar bevelen om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Zij verwijzen hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij op de hoogte is van hun gezinsleven en dat zij er niet afdoende rekening mee heeft gehouden. Zij laten echter na om hun voorgehouden gezinsleven verder te duiden of te concretiseren.

De Raad merkt allereerst op dat de verzoekende partijen gezamenlijk het grondgebied dienen te verlaten. De onderlinge gezinsbanden, voor zover zij zich daarop willen beroepen, worden dus niet verbroken. De bestreden beslissingen hebben niet tot doel of gevolg dat zij van elkaar worden gescheiden. Op geen enkele wijze tonen de verzoekende partijen ook aan dat het hoger belang van de minderjarige er zich tegen zou verzetten dat hij samen met zijn moeder en zus terugkeert naar het land van herkomst of dat enig concreet element in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht. De gezinseenheid van de minderjarige blijft behouden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen zijn verhinderd gezamenlijk opnieuw hun leven op te nemen in het land van herkomst.

In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op een gezins- of familielevens met de referentiepersoon in België, leert een eenvoudige lezing van de bestreden bevelen dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan hieromtrent worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort met tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. [...] Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verwerende partij geeft met haar motivering aan dat zij geen beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM aanneemt, waar zij geen afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon aanvaardt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partijen moeten dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met hun zus/tante met de Nederlandse nationaliteit aantonen, willen zij van de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen hebben elk reeds drie aanvragen tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon kunnen indienen. De verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werden telkens geweigerd omdat niet blijkt dat zij, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Alle door de verzoekende partijen ingediende stukken zijn hierbij beoordeeld en weerlegd. In deze omstandigheden maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er tussen hen en de referentiepersoon sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling in de bestreden bevelen niet dat van hen in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij ook een leven kunnen opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging is vereist.

Voor zover de verzoekende partijen van oordeel zouden zijn dat de bestreden bevelen een inbreuk uitmaken op hun privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins concreet aantonen dat zij in België, los van de band met de referentiepersoon, een privéleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerleggen het gestelde in de bestreden bevelen verder niet dat in redelijkheid van hen kan worden verwacht dat zij hun leven opnieuw opnemen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. De verwerende partij wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partijen tonen geen dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aan die kunnen toelaten vast te stellen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partijen en de Nederlandse referentiepersoon niet blijkt. Er blijkt verder niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de referentiepersoon aan Suriname, de familiebanden niet kunnen onderhouden. Er blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeksters.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4. Artikel 7 van het Handvest, dat voorziet dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”*, bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Aan dit artikel dient dus dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Het kan volstaan om te verwijzen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden vastgesteld. De verzoekende partijen gaan trouwens ook nergens specifiek in op artikel 7 van het Handvest.

3.5. Rekening houdend met wat voorafgaat, maken de verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop de verwerende partij door het geven van de bestreden bevelen deze bepalingen heeft miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.7. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS